

Trygt i havn

(Tekst/mel. Knut A. Olsen)

D Em A7 F#m-Hm
Fra byens hotell ser han havna, dønninger bryter mot stein.
D Asus4 A7 D
Kveldsola varmer og favner saltvannets dryssende regn.
G A7 F#m-Hm G A7 D6
Den siste pilsner e` åpna, båter i havna fortøyd.
G A7 F#m Hm Em A7 D
Rommet fylles a` havets musikk, - men Karlsen e` ikkje fornøyd.
-
Hans blikk fanger opp horisonten, ein havseiler glir i mot land.
Moloen verner mot havet, åpner sin utstrakte hand.
Båtfolket hilser velkommen: «La ankeret gå - og slå fast!»
Ingen har tanke for byens hotell, - der Karlsen fikk rom i all hast.
-
Med åpent vindu han lytter te` alt det som stillhet kan gi.
Havslyd og kretsende måker spiller ein kjent melodi,
om grasset som alltid e` grønnest bak gjerdet der ingen må gå,
at lykken i livet e` det andre gjør. Det tror ikkje Karlsen no` på.
-
Bak takstein i småbyens gate, blendet a` sol som går ner.
Karlsen har spart litt a` flaska, han skåler for alt som han ser.
For havna som ligger og gynger, for alle som ligger fortøyd,
stenger vinduet, tenker som så, - at Karlsen - tross alt e` fornøyd.

Historikk: «Trygt i havn». Ferdigskrevet, sommeren 1986. Utgitt på KAOS forlag, - LP/CD/MC-4812-1988, «Knutta fra spøk te` alvor». **NB! Utgitt på CD-4815 "Det har raba igjen..." 2004.**

- Under et ukes opphold på Bornholm, engasjert av «Visevesthuset» i Gudhjem, og av «Høiers hotel» i nabobyen Allinge, ble grunnlaget for visa lagt. Jeg overnattet på «Høiers Hotel», rom nr. 13. når jeg spilte i Allinge. Trubadurer får ikke de beste romma. På hotellrommet sto det en jernseng, maken til de vi hadde i det militære, der slapp vi i alle fall å reparere senga før vi la oss. Nettingen som madrassen lå på var godt i stykker på midten, det ordnet trubaduren, en «gammel» snekker opp i. I rommet mot langveggen står en stor tung kommode med mange skuffer, som i grunnen ingen har bruk for når enn overnatter. For å gjøre rommet så lyrisk og romantisk som mulig, sto der en kran som ikke var helt tett og som holdt meg våken. Jeg hørte svak snakk fra havna. Det var ingen stol på rommet, Jeg dro kommoden bort til vinduet, og satte meg oppå for å se utover havna. Med åpent vindu så jeg alle havseilerne som hadde gjort klar fortøyingene, og holdt på å klargjøre skuta for overnatting. Rommet mitt lå så nærme havna at jeg nesten kunne ta på mastene. En hvis misunnelse og hjemlengsel gjorde seg gjeldende. Bilde jeg hadde fra mitt rom ut mot havna var begynnelsen til visa, jeg fikk gjort noen notater og et meloditema, før jeg etter hvert sovnet.